

el davantal de pere calders

El pas d'un any a l'altre comporta un aire ritual, amb cerimònies i balanços de mena diversa. Com que ens hem anat complicant la vida, l'operació és cada vegada més complexa, amb tendència a fer-se pesada.

L'any 1990 s'ha caracteritzat per la caiguda de les ideologies i per la crisi del golf Pèrsic. I ha estat a punt de passar gloriósament a la història gràcies a l'anomenada *distensió* entre l'Est i l'Oest, una esperança aigualida per culpa del muntatge bèl·lic a l'Orient Mitjà. Hi ha hagut, també, el protagonisme d'una recessió econòmica que és una amenaça en algunes zones del món i una realitat present, immediata, en altres. En conjunt, hi ha motius per creure que la fallida dels grans ideals ha coincidit amb la puixança del diner, amo i senyor totalitari. Dubto que mai s'hagi parlat tant com ara de milers i de milions, tot se xifra en quantitats fabuloses. És el cas, per exemple, d'esdeveniments que simbolitzen la fraternitat humana, per damunt de races i de colors, com ho són els Jocs Olímpics. Amb més d'un any de coll, ens informen que mantenir la seguretat dels atletes i els espectadors que s'han donat cita a Barcelona per a 1992 costarà 36.000 milions de pessetes. Se suposa que serà una mica més, perquè ja se

Ara que hem passat festes...

sap, ho ademetem amb resignació, que el cost final sol superar les previsions del pressupost. Valdrà la pena —ens diuen—, perquè la idea és convertir la nostra ciutat en el lloc més segur del món durant el mes de juliol de 1992. Potser vindran més policies que no pas esportistes, però tot sigui per poder acabar la festa en pau.

El Nou Any ha començat al nostre país amb una apujada de preus que no s'acaba de veure prou justificada. La Unió General de Consumidors de Catalunya (UCC) considera que no es poden augmentar les tarifes d'uns serveis com ara els d'aigua, gas i electricitat si abans no es corregeixen unes deficiències que, en alguns casos ben recents, s'han evidenciat d'una manera escandalosa. El plany és oportú, però em sembla condemnat al fracàs, perquè els preus no tenen aturador ni aquí ni enlloc.

Ara sabem que la producció de petroli en brut per part dels països pertanyents a l'OPEP assolí el 1990 el nivell més alt dels darrers deu anys, amb 23,15 milions de barrils diaris, molts més que els 22,5 que tenia fixats l'OPEP abans de la

invasió de Kuwait. De manera que, més que no pas faltar-ne, més aviat hi ha hagut petroli de sobres, la qual cosa no ha impedit una fluctuació en els preus que deu haver significat per a alguns una època daurada. I ha motivat les ziga-zagues al·lucinants aplicades per la CAMPSA al preu de la gasolina, amb uns anuncis previs que fan pensar en facultats paranormals d'endevinament del futur.

De tota manera, hi ha qüestions que no requereixen el do de la profecia per veure-les venir. Passi el que passi, ho pagarem tot més car, amb uns diners cada cop més difícils d'obtenir. Tot més car i probablement més dolent o pitjor servit. Ah! I procuraran desorientar-nos. Ara alerten els ciutadans sobre els perills que comporta el consum d'hamburgueses a l'estil americà, sense tenir en compte que els americans del nord ens avantatgen en el repartiment general de l'alçada i de la musculatura. Ja que m'he referit als Jocs Olímpics, estic segur que ells guanyaran més medalles que nosaltres, a desgrat de la seva provada addicció a les hamburgueses.

Pere Calders